

Givon Art Gallery

אבנר בן-גל
"קח את העצם הארוכה הביתה"

Avner Ben Gal
"take the long bone home"

23.3.2018 - 28.4.2018

הציור של אבנר בן-גל הוא הצטברות של חיזיון מקיף, שלם. הוא תמונה של עולם במצב בראשיתי וסופני. בעולם זה אין הבדל בין האנושי, החייתי, המכני, והצמחי, ואין, או עדיין אין, חלוקה ברורה לקטגוריות של חי, צומח, ודומם. מצבי הצבירה בעולם שפורש הציור של בן-גל אינם מובחנים. כל חומר בעולם זה הוא בו-בזמן מוצק, נוזל, גז, ופלזמה.

האדם אצל בן-גל אינו במרכז העולם, נטול יכולת לפעול בתוכו ולהבינו באורח תבוני. עולם זה, שבו האדם הוא רק אחד מהדברים, אינו אלא תנועה של התהוות וחוסר-היקבעות.

"המרחב בעבודות שלי", אומר בן-גל, "איבד הגדרה, בגלל אסון טבע או מעשה ידי אדם. יש בו הרס עצמי אך הוא נטול רחמים עצמיים. אני פועל מתוך תחושת דחיפות, מיידיות. אין זחיחות דעת או רוגע. מי שרוצה יכול לחפש סימבוליזם. אני באופן אישי לא נכנס לזה".

הציור של בן-גל הוא מעין גנרטור של מצבי קצה. הוא מחולל תצורות של גוף ומרחב בתהליכי התפוגגות, בתהליכי היעשות לכלל עיסה נטולת הבדלים פנימיים שמתוכה מופיע לפתע ובאורח זמני דימוי מפורש, נרטיבי, ופרטני. המתח הפנימי בציור של בן-גל בין עולם שאינו קריא, לבין עולם במופע כמו קולנועי, מייצר משוואה לא פתורה בין הפשטה לצילומיות. האוצר פיליפ קייזר, שאצר את תערוכת היחיד של בן-גל במוזיאון לאמנות עכשווית בבזל ב-2008, אפיין ציור זה לא כציור שבעקבות צילום, אלא כציור בעל ידע צילומי מוקדם.

מתוך פרס רפפורט
פרס לאמן ישראלי בכיר - אבנר בן-גל

אבנר בן גל נולד בישראל ב-1966 ולמד באקדמיה לאמנות "בצלאל". ציוריו הנרטיביים של בן-גל מבוצעים באינטנסיביות, בעבודת מכחול מכלילה, באפורים כהים ועמומים. הדימויים נוצרים בחלקם בדמיונו של הצופה, המשלים את המרומז לכדי סיפורים, חזיונות, סיוטים. ציוריו הם טורדי מנוחה, עשירים בתכנים ונוגעים בנושאים מעניינים כדוגמת הלוגיקה של החלום. בן-גל עצמו מכנה את עיסוקו בנושא "הארכיטקטורה של החלום", או "הנרטיביות של חלומות". הציורים הם כמו חלום לא רק במוכח של ההיגיון (או האי-גיון) שלהם, אלא גם בכך שהניסיון לשחזר או לפענח אותם גורם להם להיעלם – כמו שהמאמץ לתפוס חלום גורם לו לפעמים להתפוגג. אספקט מעניין נוסף שעולה בכמה הקשרים הוא עניין ה"זומבי": היצור 'החי המת'. גם לגבי חפצים נשמרת אותה עמימות. חפצים (כמו ראש גפרור, בטריה, ירקות, עצמות ושלדים) הופכים לחיים, יצורים חיים הופכים למתים. יש טשטוש הבחנה בין חי למת לדומם; בין חם לקר ומעברים נזילים בין מצבי צבירה – מים, אדמה, אויר ואש. בעבודתו בשנים האחרונות ניתן להבחין בעידון-התמתנות. הציור סמיך יותר, מושקע. מוטיבים חוזרים (ישנים וחדשים) חוזרים בו מעובים יותר וברבים מהציורים מתקיימת אמורפיות ההופכת את הציור למורכב ואניגמטי.